

מדוע השופר בוכה ביום הכיפורים?

מירי צללזון (עיבוד של סיפור חסידי)

מאיר ארז

אך בן-המלך לא היטיב
לבחור את חבֵּריו.
לבו נמשך אל מרעים
גסים, רעי-לֵבב...

הם לחשו לו על אוֹזְנו
דְּבָרֵי פִיתוּי רָכִים,
סיִפְרוּ לו על תַּעֲנוּגוֹת
אי-שם בַּמְרַחֲקִים.

עֶזְב הֵבֵן אֶת הָאֲרָמוֹן,
נִדַּד לְקִצָּה תֵּבֵל,
וְעַם רָעִיו בְּזָבַז הוֹנו,
שֶׁתָּה וְהִתְהוֹלֵל.

עָבְרוּ שָׁנִים, וְהוּא שָׁכַח
שִׁפְתוֹ וְנִימוּסָיו,
בְּגָדָיו בָּלוּ, גִּבּוֹ נִכְפָּף,
גָּדְלוּ שְׁעָרוֹתָיו...

אך יום אֶחָד הִבִּיט בְּרָאִי,
פְּתָאוֹס לְבוֹ פָּרַפֵּר:
”הוֹי, מָה עָשִׂיתִי לְעַצְמִי?”
לְחַשׁ, כּוֹלוֹ חִיוּוֹר.

”אֲשׁוּבָה אֶל אָבִי הַטּוֹב
אֲשֶׁר בְּגָדְתִי בּוֹ,
אוּלֵי יִסְלַח וְיִרְחַם...”
הַחֲלִיט הוּא בְּלִבּוֹ.

בְּיַלְדוּתִי, לְקוֹל שׁוֹפֵר –
חָרַד מְאֹד לְבִי,
שָׁאַלְתִּי חֶרֶשׁ אֶת הָרֵב:
”אָמּוֹר נָא לִי רַבִּי:
מִדּוּעַ הַשׁוֹפֵר בּוֹכֶה
בְּיוֹם הַכִּיפּוּרִים?
וְאֵיךְ אוֹמְרִים שְׁבַמְרוֹמִים
פּוֹתְחִים לוֹ שְׁעָרִים?”

הִנִּיד הָרֵב רָאשׁוֹ הַשָּׁב
וְעַל שִׁפְתָיו צָחוֹק קַל:
”הַקְשִׁיבָה בְּנִי, לְסִיפּוּרִי,
אֲמַשׁוּל לָךְ מִשָּׁל:

הִיָּה הָיָה לְפָנַי שָׁנִים
אֲרָמוֹן גָּדוֹל וָרֶם,
הָיָה בּוֹ מֶלֶךְ נִהְדָּר,
חָכֵם מְכַל אָדָם.

וַיְהִי לְמֶלֶךְ בֶּן יָחִיד
יָפָה-מְרֵאָה, חָבִיב,
וַיְמָה רַבָּה הָאֲהָבָה
שָׁאֲהֵבוּ אָבִיו!

פִּינֵק אוֹתוֹ, שָׁמַר עָלָיו
כְּעַל בָּבֶת-עֵינּוֹ,
וְלֹא הָיָה דָּבָר אֲשֶׁר
מָנַע אוֹתוֹ מִבָּנוֹ.

”עופרים”

מול שְׁעָרָיו שֶׁל הָאֲרָמוֹן
עָמַד הַבֵּן מוֹשֶׁפֶל,
אָבֵל הַמֶּלֶךְ בּוֹ הֵבִיט –
וְלֹא הִכִּיר בְּכָלֵל.

נִיסָה הַבֵּן לְהִתְחַנֵּן,
לוֹמֵר כְּמָה מִיָּלִים,
אֵךְ הַדְּבָרִים יֵצְאוּ מִפִּיו
עִלְגִים, מְבוֹלְבָלִים...

הִקְשִׁיב הָאֵב בְּתִימָהוֹן
וְלֹא הֵבִין דְּבָר.
וְאִז הַבֵּן, בְּיֹאוֹשׁוֹ,
פָּרַץ בְּבִכֵי מָר.

בְּכִיו – שְׁבוּר וּמְרוֹסֵק
בְּיָלְלָה רָמָה,
הִדְהִד לְפִתַּע בְּאֲרָמוֹן,
בְּקַע אֶת הַדְּמָמָה...

”הַבְּכִי הַזֶּה נִשְׁמַע מוֹפְרָ!”
קָרָא פְּתָאוֹס אָבִיו,
”הֵרִי זֶה קוֹל בְּכִיו שֶׁל בְּנִי
הַטוֹב וְהַחֲבִיב..!”

”פְּתַחוּ הַשַּׁעַר חֵישׁ מִהֵר!”
הַמֶּלֶךְ אִז צִיָּוָה,
... וְנִפְתְּחוּ הַשַּׁעֲרִים
בְּקוֹל תְּרוּעָה רָמָה - - -

סֵיִים הִרְבּ אֶת סִיפּוּרוֹ,
וְעַל שְׁפָתָיו צָחוּק קַל:
”הָאִם הַבְּנֵת, בְּנִי הַקָּטָן,
אֶת פֶּשֶׁר הַמְּשָׁל?”

